Jan Spěváček

Člověče nezlob se

člověče nezlob se kostka je vržena člověče hejbni se

zacláníš vadíš pod nohy se pleteš v hermeneutickém kruhu

to had sssyčí na sssvůj ocasss člověče nezlob ssse zzzkusss klidně ssspát

to zlý sen šíleně zašmodrchaný svět kde jsi figurkou žlutou

- 3? tři krát deset minut do práce
- 5? pět káčé za tramvajenku
- 1? jedna ujela
- 6? andělů strážných právě spí
- 4? hraje se ve čtyřech (Ty, osud, B*h a já)
- 2? člověče nezlob se

než stačil nastoupit vykolejila tramvaj číslo dvě a zabila člověka v žluté košili

(poslední trojverší je strohým strojovým eufemismem ČTK)

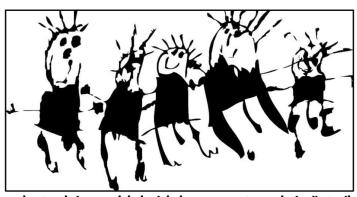
O chlebu

z vnitřní vůně člověka peče se dobrý chléb je plný lístků květin a s kůrkou křupavou

nůž bolí člověka . i chléb raději je v dlaních . lámán v lomu kámen . pláče porodní bolestí . v žilách

proudí život . tam a zpět pluje vor . k moři všemi řekami . s kapkou vody na špičce nosu . zpívá pták

k písni tiše pojídá se chléb ta píseň je život sám a modlitba stoupá vzhůru (dle chuti žvýká se a mlaská)

literární příloha

ročník X / číslo 1

neděle 29. 6. 2008

Barbora Štanclová

Mám nové boty

Mám nové boty, krásná lež, lichotí holubům v kádi se sladkou vodou přikrytou krajkou plnou dírek a popuštěných oček.

Ještě je brzo

Zelené listy kornatí. Tráva popelá. Volavky zobáky, jako peřím, projíždí studené ryby v sítích na srdci utopená nemluvňata.

Šedivé mokro časně z jara polézá v oku kapra pod hladinou, dobré nálady kosí řasy, smutné písničky a časně z jara je ještě brzo na divokou lásku.

Studně

Ústa studní lační po vesmíru. Výšce házejí vytržené vlasy a hledí se sklopenou hlavou na své statné nohy.

Vesmír jsou nekonečna a prázdná jsou, jak vypouklá zrcadla, klopí-li studně stydlivě oči.

• • •

Zavřou-li studně oči – všechno končí.

Ztracené ultramaríny

Ve vodách mělké říčky, někde na horách, drhají bludičky z hadříků šaty nejbělejší ovečce ze stáda pasáčka, který odešel.

Už nespatřím hrubé ruce a nebe bude prázdné, jak dřív nebylo co s pasáčkem.

Co s dálkou? Trhá kraj. Úryvkům vzpomínek jedné velké touze prázdná úbočí raději zůstat stát.

Bezmocně mě tiší. Miluji! I milovaný kraj pukl v porodní agonii na prázdných místech o sebe tlouci ultramaríny.

Modré jako nebe. Moudré jako vy, vyplakané, bolavé, být jak v kameny obrácený stesk.

Až opadnou vody

Až opadnou vody lopuchy, zelenou řasou svitne lodička času, nechám se houpat vlnami, ať šplouchavě vypráví o překot o čtyřech sudech vína, čtyřech princeznách, Severu a Jihu, bludném proudu v medvědích norách, maličkém cinkavém kolotoči a než skončí, projdu rájem a zpět se nevrátím!

Ondřej Macl

Agónie

Rozkládající se plíce páchly v ložnici, mlčky stál jsem nad prastrýcem umírajícím.

Mlčky jsem tam stál a tušil: Těla uvadnou, a tak víc dbej o svou duši záhadnou.

Do kostela za pár hodin spěchal jsem tedy, pan farář mě osvobodil zpovědí...

Fotka

I.

V kuchyni na stěně je fotka pobledlá. Podíval jsem se při snídani věru po dlouhé době na ni. Krásná dítěte tvář z ní na mě pohlédla.

Chlapečku, jak slunce vzdálen jsi nám, přesto tě dobou zplihlou stresem v této rodině v hlavách nesem! Či v srdcích spíš – hlava zapomíná.

Skrz naskrz té lásky šípem jsme probodlí a pod tíhou toho šípu jednou zcela se rozsypu. Dneska se, chlapečku, za tě chci pomodlit...

II.

V kuchyni na stěně je fotka pobledlá. Podíval jsem se při snídani věru po dlouhé době na ni. Mrtvého brášky tvář z ní na mě pohlédla.

Oheň v srdcích zestárlých manželů

Seděla mlčky při posteli a tiskla jeho slabou dlaň. Umíral. Svoje oči rudé upíral srdcervoucně naň.

Věděl, že je-li s ní, netřeba bát se. Hořela láska v nich, z komína stoupal dým, jen místo Verony kulisy Hradce...